

raglitter hier geen spoor. De schouwburg ligt een heel eind buiten het stadscentrum aan de verkeersdrukke "Gürtel". In de toeschouwersruimte, die in 1973 tamelijk smaakloos werd omgebouwd, kun je de "Stadtbahn" elke 20 minuten horen passeren. De prijzen liggen ongeveer 75% lager dan in de Staatsoper, maar daarvoor krijg je dan ook geen internationale sterren voorgeschoteld; het programma wordt gebracht in de eigen taal (evt. in vertaling), door inheemse artiesten.

Zoals bij alles wat zich in Wenen "volks" noemt, zit je dicht bij de realiteit met het etiket "kleinburgerlijk"; tegenover de culturele elite van Staatsoper en Burgtheater staat niet de volkscultuur, maar veeleer het kleinburgerlijke entertainment van Volkstheater en Volksoper. Dit entertainment bestaat voor de Volksoper in de eerste plaats uit operette: Johann en Oscar Strauß, Franz Léhar, Emmerich Kalman, Carl Millöcker. Toekomstig Volksoperdirecteur Eberhard Waechter: "Wo soll man Operette spielen, wenn nicht in Wien? Und wer, wenn nicht die Volksoper?" Klopt, alleen doet de neiging om zich te laten meedrijven op gemakkelijk publieksucces vaak de ogen sluiten voor de noodzaak van een herdachte aan-

pak van dit lang misprezen genre: "Ik geloof niet in een crisis van de operette; die heeft altijd al goed gelopen en ik wil toch niet voor een leeg huis spelen. Operette-crisis, dat is een uitvinding van de kritiek". Veel vragen worden er dus niet gesteld, als het publiek maar blijft komen. En daarvoor zijn ook de moderne Broadwaymusicals nuttig: *Hello Dolly*, *My Fair Lady*, e.a. Een derde programmaonderdeel vormen de meer populaire opera's, veelal in afgekauwde ensceneringen van derderangs allood. Witte raaf was vorig seizoen een frisse *Gianni Schicchi*. Zeker geen vlotte meezinger, deze Puccini, en bovendien geënceneerd met gevoel voor de ironiserende theatraliteit van het schelmenverhaal. De produktie beweest alleszins dat ook met beperkte middelen en zonder toptalent prettig muziektheater kan worden gemaakt. Dat Waechter ten slotte ook de zoektocht naar sponsors prioriteit stelt voor zijn komende directie, belicht nog maar eens de ware motieven voor de volop aan de gang zijnde directeurscarroussel.

Niet alleen tegenover de Staatsoper, ook tegenover andere muziektheaters dient de Volksoper zich te profileren. Dat zijn enerzijds het Raimundtheater (1334 zitplaatsen), an-

derzijds het Theater an der Wien (1043 zitpl.), beide privé-schouwburgen met geschiedenis en behorend tot de goed gesubsidieerde "Großbühnen"-categorie. In het Theater an der Wien getuigt het Papageno-poortje nog van de beroemde aanvangsjaren onder Emmanuel Schikaneder, librettist van Mozarts *Zauberflöte*. Veel later, rond de eeuwwisseling werd dit huis dan het internationale centrum van de Weense operette. Voortbouwend op deze tweehonderdjarige muziektheatertraditie is het theater onder Peter Weck in de jongste jaren uitgegroeid tot een succesvolle musicalscène. Webbers musical *Cats* kreeg hier vòòr vier jaar zijn Duitstalige première en heeft intussen reeds lang zijn miljoenste bezoeker mogen verwelkomen. En het einde is nog niet meteen in zicht, want ten minste tot midden 1988 wil men het theater uitsluitend op deze produktie draaiende houden. Het Raimundtheater heeft zich sedert de tweede wereldoorlog toegelegd op een bonte operette-potpourri, waarin ook tweederangswerk en heimat niet worden geschuwd. Maar ondanks de populariserende koers stapelden de tekorten zich op, in die mate (330 milj. fr.) dat de subsidiërende overheid een reorganisatie forceerde.

Wozzeck
(Franz Grundheber
als Wozzeck,
Hildegard Behrens
als Marie) –
Staatsoper –
Foto Axel Zeininger